

Andrej Brumen Čop

(1967, Maribor) je leta 1995 končal študij slikarstva in slikarsko specialko na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje. Leta 1997 je študiral slikarstvo kot gostujoči študent na praški likovni akademiji kot štipendist češke vlade, leta 2000 je bival kot štipendist Ministrstva za kulturo v newyorškem ateljeju in leta 2009 v berlinskem ateljeju Ministrstva za kulturo RS. Svoje delo je predstavil na številnih samostojnih in skupinskih razstavah v Sloveniji in v tujini. Živi in dela v Ljubljani in je samozaposlen na področju kulture, leta 2009 pa je pričel poučevati na Pedagoški fakulteti v Ljubljani kot docent za risanje in slikanje.

Njegovo slikarstvo se razvija vzporedno z življenjskimi dogodki. Zase pravi, da je bistveno, da veliko riše, saj je to način spremljanja lastnih nezavednih intenc in vzdrževanja kondicije.

Andrej Brumen Čop

DOMA

razstava akvarelov

Univerza v Ljubljani
Pedagoška fakulteta

Andrej Brumen Čop

DOMA

razstava akvarelov

Vabljeni na otvoritev razstave v torek, 24. 4. 2012 ob 12. uri.

Razstavo bo otvoril dekan fakultete dr. Janez Krek.

Na ogled bo do 29. 5. 2012,
od ponedeljka do petka med 8. in 18. uro,
v soboto med 8. in 14. uro.

Med letoma 2008 in 2009 sem prenehal fotografirati. Prej je bilo to beleženje podob, toda s klasičnimi filmi in fotoaparatom nisem več dohajal možnosti, ki so se odprle na področju digitalne slike. Deloma pa sem se tako odločil tudi zato, da vidim, če utegne opustitev tega instrumenta pustiti kak vpliv na moje pomnjenje. Podobe se porajajo ves čas vse naokrog mene, v mislih, sanjah ali nastajajo neposredno v ustvarjalnem procesu. Zanima me, kaj lahko ohranim v spominu kot vtis, odtis, sliko, pasliko, odmev, brez pomoči zabeležene podobe na fotografiji. Sedaj pozorno opazujem razpad in obenem nastajanje, ki se dogajata med mojim zrenjem.

Osnovni življenjski prostor – dom, stanovanje – je kot nekakšna lupina navzven proti svetu. Tu slikam in preživim največ časa. Akvareli, zbrani za pričujočo razstavo, so zares nastajali doma, v nekajletnem časovnem obdobju. Rad ostajam povezan s sledovi okolja, ki me obdaja, na svojih slikah. Različne čustvene konotacije pripomorejo k različnim pogledom na eno in isto stvar, ki se pod vplivi svetlobe in časa tudi zares spreminja. Pogosto se več interpretacij nekega motiva zlije ali se raztopi v vodi ali se med sušenjem do nerazpoznavnosti spremeni.

Tehnika akvarela, slikanja z vodnimi barvami, me spremlja odkar pomnim. Kamor koli grem, se zmeraj vrnem z akvareli, neznanski užitek je pod novimi vtisi slikati nekaj, kar se v končni fazi, tudi zares čisto fizično spremeni. Odvisno je od papirja, vode, barv, položaja slikovne ploskve, najbolj pa od svetlobe. Dokler slikam, je ves čas borba med papirjem in obarvano vodo, ki nudita določen odpor in rušita mojo krhko idejo o nastanku podobe. Bolj ko sem globoko v samem mediju, lažje postaja sodelovanje med mojo idejo in spletom fizikalnih okoliščin. Najlepše je, ko se zdi, da se popolnoma prepleteta in se zgodijo čisto nove reči. Nenadoma med slikanjem postanem utrujen, vse nadaljno delo postane odveč in takrat se ločim od slike. Potrebujem odmik, da se potem spet lahko vrnem in odločim, ali je bilo delo uspešno ali ne.

(Ob razstavi na Pedagoški fakulteti UL, april 2012)